

Cartea lui Daniel - Numărul douăzeci și opt

Ziduri

Jeff Pippenger

2023-12-23

Nebucadnețar reprezintă începutul adventismului, începutul Statelor Unite, începutul cornului protestant și începutul cornului republican. Belșatar reprezintă sfârșitul tuturor acestor linii.

ნაბუქოდონოსორი წარმოადგენს პირველი და მეორე ანგელოზების უწყებების ისტორიას 1798 წლიდან 1844 წლამდე და ღვთის საგამომძიებლო სამსჯავროს დასაწყისს. მისი მოწმობა პარალელურია დანიელის წიგნის პირველ თავთან. ბელშაცარი წარმოადგენს მესამე ანგელოზის უწყების ისტორიას 1989 წლიდან საკვირაო კანონის ამოქმედებამდე და ღვთის აღსრულებითი სამსჯავროს დასაწყისს. მისი მოწმობა პარალელურია დანიელის წიგნის პირველიდან მესამე თავებამდე.

Nebukadnetsar marchează sfârșitul celor „șapte vremi” care au venit asupra împărăției de nord a lui Israel în 1798, când împărăția i-a fost restituită după ce a trăit cu inima unei fiare. Mărturia lui continuă până la deschiderea judecății de cercetare, la sfârșitul celor „șapte vremi” care au venit asupra împărăției de sud a lui Iuda în 1844. În mărturia sa, cuvântul „ceas” reprezintă solia ceasului judecății a primului înger, iar apoi, din nou, el reprezintă sosirea acelei solii. „Ceasul” din mărturia sa marchează atât anul 1798, cât și 1844, care reprezintă deopotrivă încheierea primei indignări și, respectiv, a ultimei indignări.

Sfârșitul lui Belșatar este marcat de scrierea tainică ce echivalează cu două mii cinci sute douăzeci. „Cele șapte vremi”, fie că sunt reprezentate ca un „ceas”, o „împrăștiere” sau „două mii cinci sute douăzeci”, sunt un simbol al judecății. Judecata lui Nimrod a fost o „împrăștiere”, a lui Nebucadnețar a fost „șapte vremi”, iar a lui Belșatar a fost două mii cinci sute douăzeci. Când Nebucadnețar i-a judecat pe cei trei bărbați vrednici, el a poruncit ca cuptorul să fie încălzit de „șapte ori” peste măsura obișnuită.

Urubanza rw’“ibihe birindwi” rurangwa igihe ubutumwa bwa mbere bugeraga, n’igihe ubutumwa bwa gatatu bugeraga. Iherezo rya Adventisime y’Abamileri mu mwaka wa 1863 ritangira no kwangwa kw’inyigisho y’“ibihe birindwi,” maze nyuma y’imyaka ijana na makumyabiri n’itandatu, mu 1989, “igihe cy’imperuka” cy’amateka y’umumarayika wa gatatu kiragera. Ijana na makumyabiri n’itandatu ni ikimenyetso cy’“ibihe birindwi”; bityo iherezo ry’umutwe w’umumarayika wa mbere mu 1863, kugeza ku itangiriro ry’umutwe w’umumarayika wa gatatu mu 1989, rihuzwa n’“ibihe birindwi” binyuze kuri cya kimenyetso cy’ijana na makumyabiri n’itandatu.

Dar mărturia despre căderea lui Belșatar din capitolul cinci al cărții lui Daniel învață că nimeni nu poate vedea judecata celor „șapte vremi”, deși ea este scrisă pe „zid”. Pentru cornul republican, judecata este scrisă pe „zidul de despărțire dintre biserică și stat” al lui Thomas Jefferson, care este înlăturat în capitolul cinci din Daniel. Pentru adevăratul corn protestant, judecata este scrisă pe cele

două hărți sacre care sunt atârinate pe „zid”, pentru ca aceia care o citesc să alerge. Dar, în orbirea Laodiceei, cuvintele sunt de nedeslușit. În ambele cazuri, cuvintele judecății arată că atât adevăratul corn protestant, cât și cornul republican sunt cântărite în balanță și găsite cu lipsă. Istoria lui Belșatar are un mesaj pentru cornul republican, reprezentând națiunile lumii.

„În istoria lui Nebucadnețar și Belșatar, Dumnezeu vorbește națiunilor de astăzi.” Signs of the Times, 20 iulie 1891.

Povestea lui Belșatar are, de asemenea, un mesaj pentru cornul protestant, care îi reprezintă pe oamenii lumii.

„În istoria lui Nebucadnețar și a lui Belșatar, Dumnezeu vorbește poporului de astăzi.” Bible Echo, 17 septembrie 1894.

Păcatul lui Belșatar reprezintă păcatul ambelor coarne ale fiarei pământului. Păcatul fiecăruia dintre coarne se găsește în respingerea adevărilor lor de temelie, în timp ce au deplină cunoștință de acele adevăruri. Cornul republican este ținut răspunzător față de lumina Constituției și de istoria începuturilor, când acel document divin a fost alcătuit, însă de atunci a fost respins în mod progresiv. Când națiunea va vorbi ca un balaur, zidul simbolic al separării dintre biserică și stat va fi fost îndepărtat. În ce privește adevăratul corn protestant, lumina din istoria mesajelor primului și celui de-al doilea înger, când temeliiile au fost așezate, a fost respinsă în mod progresiv și va continua să fie respinsă tot mai mult, până când și „zidul” legii lui Dumnezeu va fi, în cele din urmă, respins.

„Profetul descrie aici un popor care, într-o vreme de îndepărtare generală de la adevăr și neprihănire, caută să restaureze principiile care constituie temelia împărăției lui Dumnezeu. Ei sunt dregători ai spărturii făcute în Legea lui Dumnezeu — zidul pe care El l-a așezat în jurul celor aleși ai Săi spre ocrotirea lor și a cărui ascultare de preceptele dreptății, adevărului și curăției trebuie să fie pentru ei o pavăză necurmată.”

„În cuvinte cu un înțeles de neconfundat, profetul arată lucrarea specifică a acestei rămășițe de oameni care zidesc zidul. «Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci plăcerea ta în ziua Mea cea sfântă; dacă vei numi Sabatul o desfătare, ziua sfântă a Domnului, vrednică de cinste; și dacă-L vei cinsti, neurmând căile tale, nefăcându-ți plăcerile tale și nerostind cuvintele tale, atunci te vei putea desfăta în Domnul; și Eu te voi face să mergi pe înălțimile țării și te voi hrăni cu moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit.» Isaia 58:13, 14.” Profeți și Regi, 677, 678.

Metodologia biblică descoperită lui William Miller de către îngeri reprezintă legile profetice ale lui Dumnezeu, iar, spre deosebire de Israelul din vechime, Israelul modern trebuia să fie depozitarul nu numai al Legii Celor Zece Porunci, ci și al profețiilor.

„Dumnezeu a chemat biserica Sa în această vreme, așa cum a chemat Israelul din vechime, să stea ca o lumină pe pământ. Prin puternica secură a adevărului, prin solia primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger, El i-a despărțit de biserici și de lume, pentru a-i aduce într-o apropiere sfântă de Sine. El i-a făcut păstrători ai Legii Sale și le-a încredințat marile adevăruri

ale profeției pentru acest timp. Asemenea sfintelor rostiri încredințate Israelului din vechime, acestea sunt o comoară sacră care trebuie transmisă lumii. Cei trei îngeri din Apocalipsa 14 îi reprezintă pe oamenii care primesc lumina soliilor lui Dumnezeu și ies ca agenți ai Săi pentru a face să răsunе avertizarea de-a lungul și de-a latul pământului. Hristos le declară urmașilor Săi: „Voi sunteți lumina lumii.” Pentru fiecare suflet care Îl primește pe Isus, crucea de pe Calvar vorbește astfel: „Iată valoarea sufletului: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.” Nimic nu trebuie îngăduit să împiedice această lucrare. Ea este lucrarea de cea mai mare însemnătate pentru vremea aceasta; ea trebuie să aibă o întindere vastă ca veșnicia. Dragostea pe care Isus a manifestat-o pentru sufletele oamenilor în jertfa pe care a făcut-o pentru răscumpărarea lor îi va însufleți pe toți urmașii Săi.” Testimonies, volumul 5, 455.

„Marile adevăruri ale profeției”, care au fost transmise de îngeri și statornicite prin lucrarea lui William Miller, sunt „o încredințare sfântă care trebuie comunicată lumii”. Legea Celor Zece Porunci, legile naturii, legile sănătății și legile studiului profetic au fost date de același Mare Dătător al Legii, iar a respinge o singură Poruncă înseamnă a le respinge pe toate. Respingerea metodologiei date lui William Miller a început o răzvrătire progresivă, care în cele din urmă va duce Adventismul la respingerea Sabatului zilei a șaptea.

„Domnul are o pricină împotriva poporului Său mărturisitor în aceste zile de pe urmă. În această pricină, oameni aflați în poziții de răspundere vor urma un curs direct opus celui urmat de Neemia. Ei nu numai că vor ignora și vor disprețui Sabatul ei înșiși, dar vor încerca să-l oprească și de la alții, îngropându-l sub molozul obiceiului și al tradiției. În biserici și în marile adunări în aer liber, slujitorii vor stăruia pe lângă popor asupra necesității de a păzi prima zi a săptămânii. Vor fi calamități pe mare și pe uscat; și aceste calamități se vor înmulți, o nenorocire urmând îndeaproape alteia; iar mica ceată a păzitorilor conștiincioși ai Sabatului va fi arătată cu degetul ca fiind aceea care aduce mânia lui Dumnezeu asupra lumii prin nerespectarea duminicii.”

„Satan încurajează această minciună pentru a putea duce lumea în captivitate. Planul lui este să-i silească pe oameni să accepte rătăcirii. El ia parte în mod activ la răspândirea tuturor religiilor false și nu se va opri de la nimic în strădaniile sale de a impune doctrine greșite. Sub acoperământul zelului religios, oameni influențați de duhul lui au născocit cele mai crude torturi pentru semenii lor și au făcut să se abată asupra lor cele mai îngrozitoare suferințe. Satan și agenții lui au încă același duh, iar istoria trecutului se va repeta în zilele noastre.”

„Există oameni care și-au pus mintea și voința să săvârșească răul; în ascunzișurile întunecate ale inimii lor au hotărât ce crime vor comite. Acești oameni se înșală pe ei înșiși. Ei au lepădat marea normă a dreptății a lui Dumnezeu și, în locul ei, au ridicat un standard al lor; iar, comparându-se cu acest standard, se declară sfinți. Domnul le va îngădui să descopere ceea ce este în inimile lor, să dea pe față spiritul stăpânului care îi stăpânește. El îi va lăsa să-și arate ura față de legea Sa prin felul în care îi tratează pe aceia care sunt credincioși cerințelor ei. Vor fi mânați de același duh de frenezie religioasă care a împins gloata să-L răstignească pe Hristos; biserica și statul se vor uni în aceeași armonie coruptă.”

„Biserica de astăzi a călcat pe urmele iudeilor din vechime, care au pus deoparte poruncile lui Dumnezeu pentru tradițiile lor. Ea a schimbat rânduiala, a rupt legământul cel veșnic și acum, ca și atunci, mândria, necredința și infidelitatea sunt urmarea. Adevărata ei stare este înfățișată în aceste cuvinte din cântarea lui Moise: «S-au stricat; pata lor nu este pata copiilor Lui; sunt un neam stricat și îndărătnic. Astfel răsplățiți voi Domnului, popor nechibzuit și neînțelept? Nu este El Tatăl tău, care te-a cumpărat? Nu te-a făcut El și nu te-a întărit?»” Review and Herald, 18 martie 1884.

ការបដិសេធសេចកុតិពិតជាចុងក្រោយបំផុតរបស់អាឌុយនីសុត
កិច្ចឡើងនៃពលេចហាប់ថងអាទិតុយ
តាមដល់អាឌុយនីសុតផ្សេងៗទៀតនូវបុរេកុតិសាស្ត្ររបស់អ៊ីស្តាអលែបុរាណ
នៃពលេដលៃ «ត្រូវបានជំរុញដោយវិញ្ញាណដូចគ្នានៃភាពឆក្កសាសនា
ដល់បានញុះញង់ហ្វូងមនុស្សស្រុកកាងពុះគុរិសុទ្ធ; សាសនាចក្រ និងរដ្ឋប
នីងរួមគ្នានៅក្នុងសាមគ្គីភាពពុករលួយដូចគ្នា»។
ការប្រហែលដល់វិក័តមុរិនឡើងជាបន្តបន្ទាប់របស់អាឌុយនីសុត
ត្រូវបានគំណាងនៃកុនុងអសេគោល ជំពូក ៨
ដោយអំពើសុអប់ខុពើមបួនយ៉ាងដល់កាន់តែធ្ងន់ធ្ងរឡើង
ដល់សម្រាល់តាមពុយាករណ៍នូវបួនជំនាន់នៃអាឌុយនីសុត ដល់បានចាប់ផ្តើមនៃឆ្នាំ
1863។ អំពើសុអប់ខុពើមចុងក្រោយ
គឺនៃពលេមដើកនាំនៃយេរូសាឡឹមក្របថ្មាយបង្កគំពុះអាទិតុយ។

Тэгээд тэр намайг ЭЗЭНий өргөөний дотор хашаанд оруулав. Харагтун, ЭЗЭНий сүмийн үүдэнд, үүдний танхим ба тахилын ширээний хооронд, хорин тав орчим хүн нуруугаа ЭЗЭНий сүм өөд харуулж, нүүрээ зүүн тийш хандуулсан байв; тэд зүүн зүг өөд нар мөргөн байлаа. Тэгэхэд Тэр надад, “Хүний хүү ээ, чи үүнийг үзэв үү? Энд үйлдэж буй жигшүүрт хэргүүдийг үйлдэх нь Иудагийн гэрийн хувьд өчүүхэн зүйл гэж үү? Учир нь тэд энэ газрыг хүчирхийллээр дүүргэж, Намайг уурлуулахын тулд дахин эргэжээ. Мөн, харагтун, тэд мөчрийг хамартаа хүргэж байна. Иймийн тул Би ч мөн хилэнгээр үйлдэх болно. Миний нүд өршөөхгүй, Би ч энэрэхгүй. Хэдийгээр тэд Миний чихэнд чанга дуугаар хашхирсан ч Би тэднийг сонсохгүй” гэв. Езекиел 8:16–18.

Judecata adusă la îndeplinire în acel timp este ilustrată în „ceasul” judecății lui Belșatar.

ពុះបល់សាស្ត្រជានិស្សិត
បានរៀបចំពិធីដល់រៀងដ៏ធំមួយសម្រាប់មហាសនោបតិរបស់ទ្រង់មួយពាន់នាក់
ហើយទ្រង់បានផឹកស្កាននៅមុខពួកគេមួយពាន់នាក់នោះ។
កាលពុះបល់សាស្ត្រកំពុងសាករស់ជាតិសុរា ទ្រង់បានបង្កគាប់ឱ្យយកភាជនៈមាស
និងប្រាក់ ដល់បិការបស់ទ្រង់គឺពុះនប្លើកុនសោរ
បានយកចេញពីពុះវិហារដល់នៃកុរុងយេរូសាឡឹម មក ដើម្បីបិទុយសុតចេ
និងអភិបាលរបស់ទ្រង់ ពុះមទាំងមហាសី និងស៊ីសុនរបស់ទ្រង់
បានផឹកកុនុងភាជនៈទាំងនោះ។ រួចមក
គេយកភាជនៈមាសដល់បានយកចេញពីពុះវិហារនៃពុះនិរសេនរបស់ពុះជាមុចាស់
ដល់នៃកុរុងយេរូសាឡឹម មក ហើយសុតចេ និងអភិបាលរបស់ទ្រង់ ពុះមទាំងមហាសី
និងស៊ីសុនរបស់ទ្រង់ បានផឹកកុនុងភាជនៈទាំងនោះ។ ពួកគេបានផឹកសុរា
ហើយសរសើរដល់ពុះទាំងឡាយនៃមាស នៃប្រាក់ នៃលុហិន នៃដៃកែ នៃឈើ និងនិច្ចម។

កុនុងម៉ោងនោះឯង ម្យ៉ាងនៃដៃមែនសុសម្បយហានលចេមក
ហើយសរសេរនោះទល់មុខដើមចងកៀង
លើជញ្ជាំងលាបកំបោរនៃព្រះបរមរាជវាំងរបស់សុតចេ
ហើយសុតចេបានទតយើងជុំនៃកែនដៃដៃលៃកំពុងសរសេរនោះ។ រួចមក
ព្រះភក្ត្ររបស់សុតចេក៏ប្តូរឃ្លែង ហើយគំនិតរបស់ទ្រង់ផ្ទុយទ្រង់ភ័យខ្លាច
ដល់ចុនាក់សន្តលាក់ចងក្រងរបស់ទ្រង់រលុង
ហើយជងកងរបស់ទ្រង់បុកគុនាទៅវិញទៅមក។
សុតចេបានស្រែកឡើងដោយសំឡេងខ្លាំងខ្លាំងនាំពួកហោរាសាស្ត្រ ពួកខាល់ដេ
និងពួកគ្រូទាយចូលមក។
ហើយសុតចេបានមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកបុរាណវិទូនៃក្រុងហាប៊ីឡូនថា
អុនកណាដលៃអាចអានអកុសរនេះ ហើយប្តាប់ការបកស្រាយរបស់វាដល់យើងបាន
អុនកនោះនឹងគ្រូរស្ម័យភ្នែកពាក់ពណ៌សុការឡាត
ហើយមានខុសមោសពាក់នៃករបស់ខ្លួន
ហើយនឹងមានជាអុនកគ្រប់គ្រងទីបីកុនុងនគរ។ រួចមក
ពួកបុរាណវិទូទាំងអស់របស់សុតចេក៏ចូលមក ប៉ុន្តែពួកគេមិនអាចអានអកុសរនោះ
ឬផ្ទុយសុតចេនឹងការបកស្រាយរបស់វាបានទេ។ ដូច្នេះ
ព្រះបរមសាស្ត្រជាសុតចេក៏មានការភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំង
ហើយព្រះភក្ត្ររបស់ទ្រង់ក៏ប្តូរឃ្លែងនៃកុនុងទ្រង់
ហើយមហាសនោបតិរបស់ទ្រង់ទាំងឡាយក៏គក់សុលុត។ ដានីយ៍លៃ ៥:១-៩។

În „același ceas” în care a venit judecata lui Belșatar, Șadrac, Meșac și Abed-Nego au fost aruncați în cuptorul care fusese încălzit de „șapte ori” mai mult decât de obicei.

Acum, dacă sunteți gata ca, în clipa în care veți auzi sunetul cornului, al fluerului, al harpei, al sacbutei, al psaltirii și al dulcimerului, și al tuturor felurilor de muzică, să cădeți și să vă închinați chipului pe care l-am făcut, bine; dar dacă nu vă veți închina, chiar în ceasul acela veți fi aruncați în mijlocul unui cuptor aprins cu foc; și cine este Dumnezeu acela care vă va izbăvi din mâinile mele? Șadrac, Meșac și Abed-Nego au răspuns și au zis împăratului: O, Nebucadnețarul, nu avem nevoie să-ți răspundem în privința aceasta. Dacă va fi așa, Dumnezeu nostru, căruia Îi slujim, poate să ne izbăvească din cuptorul aprins cu foc și ne va izbăvi din mâna ta, împărate. Dar, chiar dacă nu, să-ți fie cunoscut, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălțat. Atunci Nebucadnețar s-a umplut de mânie și înfățișarea feței lui s-a schimbat împotriva lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego; de aceea a vorbit și a poruncit ca ei să încălzească cuptorul de șapte ori mai mult decât se obișnuia să fie încălzit. Daniel 3:15-19.

„Ceasul” judecării pentru Belșatar este același „ceas” al judecării pentru Șadrac, Meșac și Abed-Nego, iar în ambele linii „șapte vremi” sunt înfățișate ca simbol al acelei judecări. Cei trei bărbați vrednici îi reprezintă pe cei doi martori care se înalță cu norii la cer ca steag în „ceasul” marelui cutremur la Legea Duminicală, iar Belșatar reprezintă judecata nimicirii naționale care este adusă asupra fiarei pământului în chiar același „ceas”.

Vom continua studiul nostru despre judecata lui Belșatar în articolul următor.

„Sunt adânc frământată în cuget cu privire la standardul scăzut al evlaviei dintre ai noștri. Și când mă gândesc la vaiurile rostite asupra Capernaumului, mă gândesc cât de mult mai grea va

fi osânda care va veni asupra acelor care cunosc adevărul și n-au umblat potrivit adevărului, ci în scânteile focului aprins de ei înșiși. În ceasurile nopții mă adresez poporului într-un chip foarte solemn, implorându-i să-și cerceteze propria conștiință: Ce sunt eu? Sunt eu creștin sau nu sunt? Este inima mea înnoită? M-a modelat harul transformator al lui Dumnezeu în caracterul meu? Sunt păcatele mele pocăite? Sunt ele mărturisite? Sunt ele iertate? Sunt eu una cu Hristos, așa cum El este una cu Tatăl? Urăsc eu ceea ce odinioară iubeam? Iubesc eu acum ceea ce odinioară uram? Socotesc eu toate lucrurile ca o pierdere, pentru prețul nespuse de mare al cunoașterii lui Hristos Isus? Simt eu că sunt proprietatea răscumpărată a lui Isus Hristos și că în fiecare ceas trebuie să mă consacru slujirii Lui?

„Stăm pe pragul unor evenimente mari și solemne. Întregul pământ urmează să fie luminat de slava Domnului, așa cum apele acoperă adâncurile marelui abis. Profețiile se împlinesc, iar vremuri furtunoase ne stau înaintea. Vechi controverse care, în aparență, au fost reduse la tăcere vreme îndelungată vor fi reînviolate, iar controverse noi se vor ivi; cele noi și cele vechi se vor amesteca, și aceasta va avea loc foarte curând. Îngerii țin cele patru vânturi, ca ele să nu sufle, până când lucrarea de avertizare rânduită va fi dată lumii; însă furtuna se adună, norii se încarcă, gata să izbucnească asupra lumii, iar pentru mulți va veni ca un hoț în noapte.”

„Mulți au zâmbit și n-au vrut să creadă când le-am spus, acum douăzeci și treizeci de ani, că duminica avea să fie impusă întregii lumi și că avea să fie dată o lege pentru a-i constrânge păzirea și a sili conștiința. Vedem cum aceasta se împlinește. Tot ceea ce a spus Dumnezeu despre viitor se va împlini negreșit; niciun lucru din tot ce a rostit El nu va da greș. Protestantismul își întinde acum mâinile peste prăpastie ca să strângă mâna papalității, și se formează o confederație pentru a călca în picioare și a face să dispară dinaintea ochilor Sabatul poruncii a patra; iar omul fărădelegii, care, la instigarea lui Satana, a instituit sabbatul fals, acest copil al papalității, va fi înălțat ca să ia locul lui Dumnezeu.”

„Întregul cer îmi este înfățișat ca urmărind desfășurarea evenimentelor. O criză urmează să fie descoperită în marea și îndelungata controversă cu privire la guvernarea lui Dumnezeu pe pământ. Ceva mare și hotărâtor este pe punctul de a avea loc, și aceasta foarte curând. Dacă va fi vreo întârziere, caracterul lui Dumnezeu și tronul Său vor fi compromise. Arsenalul cerului este deschis; întregul univers al lui Dumnezeu și toate resursele lui sunt pregătite. Dreptatea nu are decât un cuvânt de rostit, și pe pământ vor avea loc manifestări înfricoșătoare ale mâniei lui Dumnezeu. Vor fi glasuri și tunete și fulgere și cutremure și o pustiire universală. Fiecare mișcare din universul cerului are menirea de a pregăti lumea pentru marea criză.”

„Intensitatea pune stăpânire pe fiecare element pământesc; iar ca popor care a avut mare lumină și cunoștință minunată, mulți dintre ei sunt reprezentați prin cele cinci fecioare adormite, cu candelile lor, dar fără untdelemn în vasele lor; reci, lipsiți de simțire, cu o evlavie slabă, în declin. În timp ce o viață nouă este răspândită și răsare de dedesubt și apucă cu putere toate uneltele lui Satana, pregătitor pentru ultimul mare conflict și ultima mare luptă, o nouă lumină și viață și putere coboară de sus și pune stăpânire pe poporul lui Dumnezeu care nu este mort, așa cum mulți sunt acum, în greșeli și păcate. Poporul care va vedea acum ceea ce urmează curând să vină asupra noastră prin cele ce se petrec înaintea noastră nu se va mai încrede în născociri omenești și va simți că Duhul Sfânt trebuie să fie recunoscut, primit,

prezentat înaintea poporului, pentru ca ei să poată lupta pentru slava lui Dumnezeu și să lucreze pretutindeni pe drumurile lăturalnice și pe drumurile mari ale vieții, pentru salvarea sufletelor semenilor lor. Singura stâncă sigură și statornică este Stânca Veacurilor. Numai aceia care zidesc pe această Stâncă sunt în siguranță.”

„Cei care sunt acum cu gândire trupească, în pofida avertizărilor date de Dumnezeu în Cuvântul Său și prin mărturiile Duhului Său, nu se vor uni niciodată cu sfânta familie a celor răscumparați. Ei sunt senzuali, degradați în cugetare și urâcioși înaintea lui Dumnezeu. Ei nu au fost niciodată sfințiți prin adevăr. Ei nu sunt părtași firii dumnezeiești, nu au biruit niciodată eul și lumea cu afecțiunile și poftele ei. Astfel de caractere se găsesc pretutindeni în bisericile noastre, iar ca urmare bisericile sunt slabe și bolnăvicioase și gata să moară. Acum nu trebuie să fie dată nicio mărturie indiferentă, ci o mărturie hotărâtă, pătrunzătoare, care muștră orice necurăție și Îl înalță pe Isus. Noi, ca popor, trebuie să fim într-o atitudine de așteptare, lucrând și așteptând și veghind și rugându-ne.”

„Această binecuvântată nădejde a celei de-a doua arătări a lui Hristos trebuie să fie prezentată adesea poporului, cu solemnele ei realități; așteptarea apropiatei arătări a Domnului nostru Isus, care va veni în slava Sa, va duce la privirea lucrurilor pământești ca goliciune și nimicnicie. Orice onoare sau distincție lumească este fără valoare, căci adevăratul credincios trăiește deasupra lumii; pașii lui înaintează spre cer. El este pelerin și străin. Cetățenia lui este sus. El adună în sufletul său razele soarelui neprihănirii lui Hristos, pentru ca să fie o lumină arzătoare și strălucitoare în întunericul moral care a învăluit lumea. Ce credință viguroasă, ce nădejde vie, ce dragoste fierbinte, ce zel sfânt și consacrat pentru Dumnezeu se vede în el, și ce deosebire hotărâtă este între el și lume! «Vegheați dar și rugați-vă întotdeauna, ca să fiți socotiți vrednici să scăpați de toate aceste lucruri care se vor întâmpla și să stați înaintea Fiului omului.» «Vegheați dar, pentru că nu știți în ce ceas va veni Domnul vostru.» «De aceea fiți și voi gata, căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți.» «Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele.»” Pamphlets, 38–40.